

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SAGO 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 28

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

FEBRER 15. 1942

C R O N I C A

POC després de la desfeta va manifestar-se la reacció dels catalans en aquest sentit: UNITAT. Era natural que així fos. A tots ens arribava al cor la immensitat d'aquella catàstrofe material i moral. Erem a l'hora que a Catalunya la sembressin de sal, tal com ens havien amenaçat tantes vegades els eterns enemics de la nostra Pàtria.

No hi havia res concret. Es tractava d'un sentiment imprecís, mena d'instint de conservació, quina necessitat no feia falta que expliquessin a ningú.

Hauria però d'arribar el moment de cristallitzar aquest sentiment en una fórmula real i la unitat catalana, necessàriament, havia de prendre una orientació definida. Arribada l'hora, s'havia de saber per a què es volia i on s'anava.

Les primeres fórmules per a concretar aquest sentiment i estructurar aquesta unió es llençaren des d'Amèrica, per institucions catalanes arrelades i coincidents en aquest punt: independència.

Aquelles fórmules no reeixiren per falta d'interés o per la consideració de masses interessos. Els "ex", de tota mena, refugiats a França es manifestaren contraris, per motius fútils, a proclamar l'ideal d'independència. En canvi, **modestament**, pretenien retenir per a ells, d'una manera exclussiva, la direcció endegament de la unitat catalana, deixant per a els altres, com se sol dir, el "pagar el gasto". Això retrassava el moment d'arribar a concretar la unitat perquè, encara que ells no s'en hagin adonat i no s'hagin demanat responsabilitats, tothom coneix els qui estan tacats i fins on arriben les responsabilitats personals i col·lectives. Els nostres ex-prohoms no poden demanar una confiança cega perquè ni ells ni la política que han practicat, s'ha mantingut en aquella línia recta i invariable que, en l'ordre nacional, puguin inspirar fe.

Ha calgut que passéssim un grapat de coses per anar ascendint, poc a poc, en l'ordre de les definicions nacionalistes. Sembla com si cada dia ens haguéssim de sorprendre amb una novetat. Entre aquelles causes que els han fet variar de criteri, s'hi troben aquestes: l'evidència de que el règim feixista a Espanya es perllongaria, per motius internacionals, per temps indefinit, el convenciment de que no hi hauria amnistia

a Espanya (circumstància que, d'haver-se produït, hauria posat de relleu la consistència patriòtica d'algunes personalitats); la caiguda de França, i, ara, l'extensió del conflicte i la reacció cap a l'unitarisme rabios del republicanisme espanyol.

De grat o per força, hi ha que definir-se.

HA estat una llàstima que la reacció dels catalans no hagués estat aprofitada des del moment que va iniciar-se i s'hagi perdut tant de temps. És evident que cada dia es produeix una nova manifestació cap a la definició clara i la voluntat concreta. A remolc de les circumstàncies, a fin de comptes, ens trobarem al punt aquell per on deviem d'haver començat: la unitat només poden integrar-la aquells que siguin patriòticament actius i acceptin, sense reserves, l'ideal d'independència de Catalunya.

Automàticament en queden fora els partidaris del "status" polític pre-franquista i els defensors de la Constitució del 31 (comunistes i no comunistes). És clar que aquests deuen d'anar a integrar la "unidad" espanyola, doncs és entre ells i no entre nosaltres on deuen d'actuar. Però la cosa no s'acaba aquí. Tots aquells que es troben enfilats a la tanca, cama aci i cama allà, que acceptarien una solució espanyola sota determinades circumstàncies, fallaran en el moment precís i constitueixen una amenaça positiva de desintegració. Qui no vulgui veure que Espanya assajarà tots els medis per atraure'ns perquè és aquesta la seva conveniència i d'altra banda perquè es veu obligada a simular, quan menys, una superació democràtica que li imposen les circumstàncies, és perquè no vol. Per això resulten tan perillosos els jocs d'aquells que es creuen que es pot treballar per Catalunya i per Espanya a la vegada. Per una Espanya, naturalment, imaginada d'una manera tan especial que ningú l'ha coneguda, la coneix ni la coneixerà.

La unitat serà de debò unitat quan proclami que la seva finalitat única és la independència i en faci d'aquesta, la qüestió bàsica per integrar-la i per entendre'ns amb els demés.